

OPINIÓ 18 setembre 2021 2.00 h

OPINIÓ

L'Alta Cerdanya i el Capcir

MARTA ALSINA I CONESA

A les comarques de l'Alta Cerdanya i el Capcir –separades de Catalunya el 1659 pel Tractat dels Pirineus–, amb l'excepció de la vila de Llúvia, que malgrat pertànyer a la primera es va salvar de ser francesa per la seva

condició de vila reial, encara hi ha racons on és possible transitar pausadament, respirar silenci, sentir els arbres i gaudir del bosc, tot i l'època de l'any i la presència de molts turistes catalans.

En aquesta part de la Catalunya del Nord, l'Alta Cerdanya i el Capcir ofereixen una multitud de senders, rutes en bicicleta i alternatives d'esport i oci que valen molt la pena. Gaudir dels seus poblets entre decadents i encantadors, comprar una barra de pa com el d'abans i fer un cafè o unes ostres a la plaça del poble, on, amb una mica de sort, encara pots sentir el català afrancesat de la gent gran, així com el sorprenent recorregut amb el tren groc, són altres opcions per als amants del relax i la bona vida.

Des de Llúvia a Targasona fins a la vall d'Angostrina; l'ermita de Bell-lloc des del camí dels romans a Dorres; el camí de la transhumància cap als estanys de les Bulloses; el recorregut fins al pic de la Calma a Font Romeu, en un entorn boscós on pots creuar-te amb cérvols i observar alguna marmota; l'encant del refugi de la Calma, d'obligada aturada en el camí; el descens per les pistes d'esquí amb bicicleta; un rètol al bosc que recomana escoltar els arbres; pedalar per un camí entre avets immensos fins a l'estany de Matamala, convertit en un autèntic *resort* de platja enmig de la muntanya...

Més a prop de la Baixa Cerdanya i de Puigcerdà, el poble d'Oceja, des d'on surten infinitat de camins per fer a peu o amb bicicleta cap al Puigmal, al pas dels Lladres, del puig de Dòrria fins a Planoles després de gaudir de la magnífica vista que ens ofereix l'altura: amb sort, les muntanyes de Montserrat, la Tosa d'Alp, el Pedraforca, el Cadí, la tossa Plana de Lles, el Puigpedrós, i, més enllà, el magnífic pic del Carlit i el puig Perich; endinsar-se a Vallcebolera; recórrer les gorgues del Segre fins a les seves fonts, i tants altres camins que uneixen les valls sense distingir fronteres. Val la pena perdre's per aquests indrets d'unes comarques menystingudes per l'Estat francès que, malgrat el 1659, continuen sent part del nostre paisatge i de la nostra història.

Amb una mica de sort, encara s'hi sent el català afrancesat de la gent gran

**MARTA
ALSINA
CONESA**

ALTRES
ARTICLES DE
L'AUTOR

**No
estimem
la nostra
vila**

**Preservem
aquest
paisatge**
